

KAPITOLA PÁTÁ

PROFESNÍ NEBO PRACOVNÍ ŽIVOT

V první kapitole této knihy byly zjeveny a stručně popsány různé duchovní principy, které jsou základem náležitého duchovního života. Jeden z těchto principů stanoví, že kdokoliv a cokoliv je a existuje kdekoliv a v jakémkoliv čase, je a existuje pro nějakou prospěšnou užitečnost. Bytí a existence kohokoliv a čehokoliv může být ospravedlněna pouze tím, jakým užitek, prospěchem a dobrem on/ona/to slouží všem.

Je mnoho úrovní a forem sdílení. Jedna z těchto forem sdílení, nazývaná všezahrnující, byla popsána v předešlé kapitole. Ale život a sdílení a jeho specifická manifestace ve formě bytosti a věci není omezena ani ohraničena na jednu nebo na několik úrovní a forem sdílení.

Jak bylo uvedeno předtím, Nejvyšší tvoří jedinečné a neopakovatelné inteligentní (sentientní entity) bytosti, lidi, atd. Jsou jedinečnými formami či nádobami Života Nejvyššího, Který/Která vkládá do každé a jakékoliv jedné formy úplně odlišný obsah a kvalitu tohoto života. Jediným společným jmenovatelem všech žijících lidí v celém Stvoření Nejvyššího a v celé Zóně Vymístění je to, že všichni mají v sobě život, který tam byl vložen Nejvyšším. Tento život není jejich, ale Nejvyššího. Důvodem je to, jak to již zdůraznil Swedenborg, že nikdo nemůže být životem samým v sobě a samém o sobě v žádném ohledu. Život je Nejvyšší. Nejvyšší tvoří ze Svých vlastních energií různé jedinečné a neopakovatelné životní formy či přijímače nebo nádoby života, do kterých vkládá či dává tento život. Ale protože Nejvyšší je Životem Sám/Sama o Sobě a Sám/Sama od Sebe, je vždy přítomen v tomto životě, protože ten je Jeho/Její vlastní. Ale i když je Nejvyšší Absolutní, do žádné přijímací formy života není možné vložit absolutní obsah a kvalitu tohoto života v jeho úplnosti. Přijímací či inteligentní forma života, jsouc stvořena z Absolutního Zdroje, nemůže být absolutní. Jinak by nebyla stvořena, protože by vždy byla. Proto, jelikož je tomu tak, žádná inteligentní ani žádná jiná přijímací forma života není schopna obsahovat Absolutní Život v jeho úplnosti. Z tohoto důvodu tvoří Nejvyšší životní formy, které jsou schopny obsahovat různé aspekty tohoto života, ale ne samotný Absolutní Život.

Ale každý jeden aspekt života odráží, podle principu hologramu, úplný obsah Absolutního Života. Toto je důvod, proč se říká, že člověk byl stvořen k podobě a obrazu Božímu. Člověk nebyl stvořen proto, aby se stal Bohem, nebo aby byl Bohem, ale k Božímu obrazu a podobě. Člověk nemůže být nikdy Bohem, jak tomu někteří pošetilí lidé věří. Ale člověk může být a je podobou a obrazem Boha. To jest, člověk v sobě nese jeden aspekt života z Nejvyššího, který odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Odrážet něco neznámá být tím stejným, jako to, co je odráženo.

Aby mohly být projevovány a sdíleny všezahrnující aspekty života Nejvyššího, Nejvyšší tvořil, tvoří a bude navěky tvořit nekonečné počty a rozmanitosti životních forem, do kterých dává jeden aspekt. Protože Bůh se neopakuje, jinak by nebyl Absolutní, nikdy nedává přesně ten stejný aspekt do dvou nebo vícero životních forem. Proto žádné dvě životní formy nejsou nikdy přesně stejné, pokud jde o kvalitu a obsah jimi přijímaného života.

Z toho vyplývá, že hlavním všeobecným účelem a užitkem života kohokoliv, je být nositelem, nádobou a projevovatelem odlišného, jedinečného a neopakovatelného aspektu Života Nejvyššího. Specifičtějším, ale ještě stále celkem všeobecným účelem a užitkem takového života je sdílet jej se všemi ostatními.

Toto sdílení je základním a životně důležitým předpokladem užitečnosti každého pro bytí a existenci, protože nikdo jiný v celém Stvoření neobsahuje ten stejný aspekt života. Nikdo jiný nemůže prožívat život tím stejným způsobem. Kdyby tento jedinečný život nebyl dostupný pro sdílení, Stvoření by bylo ochuzeno o prožívání některých velmi důležitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího.

Proč je tak důležité prožívat tuto Přirozenost?

Jedním z hlavních účelů, pro který byly stvořeny životní formy – čili entity, bytosti, lidé, atd. – bylo sdílet to, co má Nejvyšší. Jak bylo uvedeno předtím, Přirozeností Nejvyššího je Absolutní Láska a Absolutní Moudrost. Co je největší touhou jakékoliv lásky? Sdílet a dávat všechno, co má. Tato touha lásky je hlavním motivujícím faktorem Nejvyššího pro stvoření Jeho/Jejího Stvoření.

Božská Láska nám chce dávat nebo sdílet s námi to, co má. Ale nemůže sdílet svůj Absolutní Stav s někým, kdo není Absolutní. Zatímco Božská Láska chce sdílet všechno, co má, absolutně, Božská Moudrost Nejvyššího mírní toto sdílení takovým způsobem, aby nezničila životní formy tím, že do nich vloží celý Absolutní život. Absolutní Sdílení Absolutního Stavů s někým, kdo není absolutní, ale relativní, má za výsledek úplné zničení toho někoho.

Takže, Božská Moudrost zmírňuje toto sdílení do takové míry, že jedinec přijímá v každém okamžiku jen tolik života, kolik může pojmout. Božská Láska však chce sdílet všechno. Aby se takovéto sdílení umožnilo, Božská Moudrost z Božské Lásky tvoří nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a entit, do kterých umísťuje různé jedinečné aspekty svého Absolutního Života relativním způsobem, a potom je všechny vzájemně spojuje takovým způsobem, že jsou dostupné pro vzájemné sdílení čili pro dávání toho, co mají a přijímání toho, co mají jiní.

Prostřednictvím tohoto principu vzájemného sdílení jsou nám dostupné různé jiné a odlišné aspekty Života Nejvyššího, které nejsou stejné, jako máme my. Sdílením sebe s jinými jim dáváme něco, co nemají.

Věčným procesem tohoto sdílení získáváme a přicházíme stále blíže k dávání, přijímání a sdílení více a více aspektů Absolutního Života Nejvyššího. Z tohoto procesu se stáváme stále více ztotožnění s Nejvyšším a naplňujeme touhu Absolutní Lásky Nejvyššího víc a víc s námi sdílet všechno, co má, v Absolutním smyslu.

Avšak protože nikdy nedosáhneme té kondice, ve které bychom se stali Absolutními (konec konců, byli jsme stvořeni a nebyli jsme vždy v bytí a existenci), v kondici, ve které bychom mohli sdílet Absolutní Božskou Moudrost Nejvyššího, je zajištěno, že náš život bude pokračovat navždy, aby takovéto sdílení bylo vždy možné až navěky. Takže všechny inteligentní bytosti, entity a lidé nemohou nikdy přestat být a existovat ve formě jedinečných, sebe uvědomělých, sebe vnímajících, sebou jediných a osobitých bytostí, entit a lidí. Budou vždy žít až na věčnost, aby mohli sdílet sebe sama čili jedinečné aspekty Nejvyššího v sobě s nimi a jiných se sebou.

Toto je hlavním účelem a užitkem Stvoření. Takže můžeme bezpečně učinit závěr, že jsme byli stvořeni pro dávání, přijímání a sdílení svým vlastním jedinečným, odlišným a neopakovatelným způsobem. Takováto je bytostná a podstatná Přirozenost Nejvyššího a Jeho/Jejího celého Stvoření.

Ale jak bylo uvedeno výše, proces tohoto životně důležitého sdílení je mnohonásobný a multidimenzionální. Protože v sobě neseme jedinečný a odlišný aspekt Absolutního Života Nejvyššího bez toho, že bychom kdy byli Bohy nebo Samotným/Samotnou Nejvyšším, jsme vybaveni odlišnými a jedinečnými nástroji, dary, talenty, schopnostmi a prostředky vztahujícími se k jedinečné přirozenosti našeho života. Jejich prostřednictvím a pomocí získáváme jeden z nejdůležitějších Božských Atributů – tvořivost.

Původním účelem tvořivosti bylo vždy tvořit něco nového, do čeho mohl být vložen nový a odlišný aspekt Absolutního Života Nejvyššího a sdílen se všemi ostatními už stvořenými, a aby všichni ostatní mohli sdílet sebe sama s nově stvořenými formami života. Toto je jedna z hlavních věcí, proč je potřebná tvořivost. Konec konců, jak sdílíme svou jedinečnost s jinými a jiní s námi? Pouze mluvením s nimi o ní? Mluvení o ní není dostatečné pro sdílení, protože o ní mluvíme, ale nesdílíme ji. Mluvení může být považováno jen za úvod k sdílení.

Vzájemně sdílíme sebe sama s jinými skrze naše tvořivé snahy. Vykonáváme nějakou práci, využívajíc všechny nám dostupné jedinečné nástroje, dary, talenty, zdroje a schopnosti, které jsme dostali od Nejvyššího, a v této práci se projevuje naše jedinečná přirozenost. Tato práce přináší něco nového, co nebylo dostupné předtím. Dokonce, i kdyby dva lidé vykonávali ten stejný typ práce, výsledek tohoto konání by nemohl být nikdy úplně totožný. Každý jeden z nich by na tom nechal svou jedinečnou pečeť, která je vnímatelná, rozeznatelná a schopná být sdílena se všemi ostatními.

Toto je důvod, proč máme vrozenou potřebu vykonávat nějakou práci, mít profesi, povolání, zaměstnání nebo dělat něco užitečného. Toto je původní význam takového uzpůsobení. Takto je pojem "práce" chápán a vnímán v pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího.

Takže hlavním účelem a cílem jakékoliv práce, profese, povolání či zaměstnání je sdílet se všemi ostatními naši jedinečnost nebo jedinečné aspekty Života Nejvyššího v nás pro vzájemný prospěch, společné dobro a neustálý duchovní růst, pokrok a zlepšování.

Takovýto účel je sebemotivující faktor jakékoliv práce. Za své tvořivé snahy jedinec nežádá odměny nebo honoráře, protože být takovýmto je jeho vlastní přirozenost od Nejvyššího. Odměna nebo honorář je založen na tom faktu, že byl schopen tvořivě přispět svým vlastním sdílením ve prospěch všech. Neexistuje větší motivující faktor tvořivosti, práce a života ve všeobecnosti, než být užitečný a dělat něco užitečného a dobrého ve prospěch všech.

Protože všichni ostatní jsou motivováni stejným způsobem a všichni ostatní bezpodmínečně sdílejí všechny jeho/její schopnosti, talenty, dary nebo cokoli, co má, neexistuje žádný nedostatek ničeho pro kohokoliv. Jedinec se nemusí obávat, že se mu nebude dostávat potraviny, nápoje, různých potřebných materiálů, nástrojů, prostředků, atd. jakéhokoliv typu života (duchovního, duševního, fyzického,

tělesného, sexuálního, ekologického, atd.). Takže je neustále zaopatřen hojností absolutně všeho, co potřebuje, co chce, po čem touží nebo co si přeje, bez jakéhokoli hmatatelného placení. Jediným placením, kterého je zapotřebí, je to, že každý bezpodmínečně sdílí to, co má, ve formě svých schopností, stylu, darů, talentů a tvořivých snah.

Bezpodmínečný příspěvek všech mých talentů, schopností, darů nebo čehokoliv, co mám – z jedinečného zdroje tvořivého života ve mně z Nejvyššího – k společnému dobru a prospěchu všech, je to jediné, co je třeba zaplatit na oplátku za vše, co jsem dostal. Na tomto principu je vybudován celý pozitivní stav Stvoření Nejvyššího. Neschopnost aktualizovat tento princip ve vlastním životě vyvrhuje jedince z pravého Stvoření a zapřičiňuje jeho vypadnutí do Zóny Vymístění. Z tohoto můžeme vidět, jaké druhy tvorů obývají Zónu Vymístění.

Tvořivé úsilí každé lidské bytosti a inteligentní entity je darem Boha, který je každému z nás udělen z Absolutního Zdroje Absolutního Tvořivého Úsilí Nejvyššího. Jediným společným jmenovatelem, který všichni máme bez výjimky a výluky je vlastnění tohoto daru. Ale kvalita, obsah a typ užítku, který dar má, jsou odlišné od jedné osoby k druhé. Kdyby byly stejné, žádné sdílení by nebylo možné ba dokonce ani potřebné. Ale kdyby tomu bylo tak, nezůstala by žádná motivace přežití a bytí. Spáchali bychom, takřikajíc, existenční sebevraždu. Kdybych nemohl sdílet to, co mám, nebo co mi je k dispozici, s jinými, protože oni by to už měli, a kdyby oni nemohli sdílet to, co oni mají se mnou, protože já bych to už měl, nebyl by rozeznatelný žádný hmatatelný význam a účel vlastnění toho. Proč a za jakým účelem bych to potom měl? Všechna motivace po vlastnění toho by byla zničena takovýmto uspořádáním.

Toto je důvod, proč kvalita, obsah a typ užítku, jaký má můj jedinečný život, je vždy odlišný od kohokoliv jiného, aby tento rozdíl mohl být sdílen se všemi ostatními a aby se mohla udržet tato motivace k věčnému bytí a existenci. V pocíťování tohoto rozdílu našeho bytí je původ a zdroj našeho tvořivého úsilí. Vycházíme se všelijakými novými ideami, které mohou vyjadřovat tento rozdíl v jeho jedinečné esenci a substanci. Toto dává všem příležitost poznat a začlenit tento rozdíl do jejich vlastních životů a takto získat lepší pochopení Nejvyššího, jiných a sebe samého. Takovými akty se naplňuje účel, význam a užitečnost našich životů (kdekoli jinde a nejen na této Zemi).

Toto je jediná možná struktura Stvoření a jeho života. Tato struktura je odvozena z pravé Přirozenosti Nejvyššího, protože Nejvyšší vkládá Svou Přirozenost do Svého Stvoření. Když my, z toho či onoho důvodu, nedokážeme naplnit tento účel našeho života, automaticky se vylučujeme z členství v pozitivním stavu. V tomto případě opět vypadáváme do Zóny Vymístění.

Výše popsané uspořádání naší potřeby práce je pozitivní. Z takovýchto potřeb a z jejich motivujících faktorů nemůže vyplývat většina negativních, špatných, protivných, nedobrých a egoistických tendencí. Z tohoto důvodu, kdyby těmto požadavkům a podmínkám bylo dovoleno všude jednotně pokračovat, negativní stav by nemohl být nikdy aktivován a uveden do dominance. Žádný jiný takzvaný alternativní význam a smysl života by nemohl přijít do své plodné zralosti. Bez pravého Boha a Jeho/Jejích duchovních principů by nemohl být ustanoven žádný život.

Proto bylo nutné změnit tuto kondici nebo odchýlit se od ní takovým způsobem, aby se mohl založit odlišný životní styl oponující všemu v pozitivním stavu. Hlavním krokem, který bylo nutno v této snaze udělat, bylo zkrotit vrozené tvořivé snahy našeho ducha a duše a jeho náležitou manifestaci v našem fyzickém těle. Kvůli tomu bylo nutné utvořit odlišný typ duchovnosti a mentality, která by oponovala původní Božské duchovnosti a mentalitě a jejich fyzickým formám vnímání a vyjadřování. Pseudotvůrci pro tento účel utvořili, skrze tajemné genetické změny a inženýrství, živočišný typ těla s živočišným typem pseudoducha a pseudoduše, kterými zapouzdřili pancéřovým způsobem původního ducha, duši a jejich příslušné tělo.

Tímto aktem byl tok tvořivého úsilí našeho pravého ducha a naší pravé duše z Nejvyššího a jejich vliv na náš život drasticky zredukován, odřezán a omezen na minimální rozsah, týkající se péče o naše vlastní každodenní osobní potřeby. Určitý stupeň tvořivého úsilí bylo nutno ponechat, aby motivoval lidi k péči o jejich každodenní potřeby přežití. Jinak by zahynuli a experiment s negativitou by úplně selhal.

Tímto krokem se dosáhlo několika důležitých věcí. Ztratil se zájem o sdílení s jinými toho, co máme kvůli jiným. Byla potlačena láska k vykonávání užitečných aktivit kvůli vzájemnému prospěchu, společnému dobru a sdílení. Byl pevně nastolen egocentrismus, egoismus a zájem jenom o naše vlastní potřeby. Byla umožněna separace a izolace od všech ostatních a od jejich potřeb. Začala vzkvétat nuda, lenivost, zahálčivost a nečinnost. Jedinými motivujícími faktory pro konání čehokoliv byl nějaký osobní zisk. Toto vedlo k nutnosti zavedení odměňovacího systému ve formě přechodných, neužitečných a bezvýznamných cenností, jako například peníze, bohatství, úřední postavení přinášející proslulost, slávu, uznání, reputaci, pozornost jiných, společenské postavení, hlad po moci a podobné ukrutnosti a ohavnosti negativního stavu.

Jinými slovy, motivujícím faktorem lidských aktivit se stal slogan ve formě "co je v tom pro mě?" "Pro mě" nebo pro mé vlastní, a ne pro kohokoliv jiného, jen když podporují "mé vlastní", stalo se další hlavní, hnací silou lidských aktivit a snah.

Takže cokoliv děláme, děláme to ne kvůli bezpodmínečnému vzájemnému prospěchu, společnému dobru a sdílení, ale pouze proto, že na tom závisí naše přežití (čili od platebního šeku k platebnímu šeku), nebo proto, že je v tom nějaký osobní zisk výlučně pro nás.

Tato situace samozřejmě přispívá k pevnému ustanovení ctižádostivosti, soutěživosti, agresivnosti, válek, zločinů, závisti, nenávisti, hrabivosti, uniformity (když to má on, musím to já mít také), konformnosti, strachů, úzkostí, obav, umělých a vnucených potřeb (potřeba po lepším autě, větším domě, lépe placené práci, prestižnější pozici, atd.), nevšímavosti k jiným, krutosti, dominance, vládnutí nad jinými, připravování jiných o jejich potřeby, žárlivosti na to, co mají jiní, atd. Seznam takovýchto ukrutností a ohavností negativního stavu by mohl být opět nekonečný.

Takový je výsledek všech lidských aktivit, když nevyvěrají z duchovních a mentálních zdrojů a z účelu, pro který nás Nejvyšší stvořil.

Abychom dále podrobně promysleli náš profesionální či pracovní život, zvažme následující body:

1. Náš pozemský život ve většině všech případů sestává ze stálých nepřetržitých aktivit. Tyto aktivity ve většině případů nabývají formu nějaké práce, profese, povolání nebo zaměstnání. Specifickost a jedinečnost těchto aktivit je určena specifickostí a jedinečností našich schopností, talentů, darů a stupněm tvořivosti, které pronikají z našeho pravého ducha a pravé duše. Jak můžeme vidět, skutečný zdroj všech našich aktivit je vždy duchovní a duševní bez ohledu na to, či takovéto aktivity jsou samy duchovní, duševní či fyzické.

Bez vlivu a inspirace našeho pravého ducha a duše, která je nám dostupná v 5% své původní kapacity, nemohli bychom pohnout ani svým malíčkem. Takže bez ohledu na to, jaké jsou motivující a intencionální faktory jakéhokoliv typu našich aktivit, vyvěrají z existence a bytí našeho ducha a duše v nás, a zejména z přítomnosti Nejvyššího v nás. Bez této přítomnosti by nebyla možná iniciace žádných aktivit, protože nejsme životem sami o sobě, ale jen přijímateli života od Nejvyššího. Kdyby se tento tok života měl přerušit, všechny aktivity by natrvalo přestaly.

Z tohoto faktu je zřejmé, že hlavním pravidlem, které musíme uznat v tomto, jako i v jakémkoliv jiném ohledu, je to, že všechny naše aktivity jsou spojeny s duchovními stavy a podmínkami a iniciovány z duchovních stavů a podmínek přes mentální stavy a podmínky do fyzických stavů a podmínek.

Hlavním účelem těchto aktivit je ospravedlnění našeho bytí a existence. Nemůžeme žít, jestli neposkytujeme nějaký užitek, to jest, když neděláme něco užitečného.

Na této planetě, kvůli aktivovanému negativnímu stavu, může forma této užitečnosti někdy nabývat velmi zvláštní roli. Jaká je například užitečnost bytí a existence notorického zločince nebo živořícího idiota, který je úplně závislý na péči jiných? Užitečnost takových jevů je v příkladu či v živých ilustracích právě přirozenosti negativního stavu, kterou jsou schopny poskytnout. V pravém Stvoření se každý učí, jaké jsou výsledky aktivovaného negativního stavu. A co je nejdůležitější, každý může poznat to, co si nezvolit. V nezvolení si volby ilustrované takovýmito hroznými příklady je jejich užitečná duchovní hodnota. Každý se učí, čím a jakým nebýt. Když někdo nemá toto poznání, neví, co si vlastně má zvolit.

Takže z tohoto tvrzení je zřejmé, že lidé na této Zemi svými různými činnostmi, prací, profesemi, zaměstnáními, povoláními, nebo čímkoliv, co mají, bez ohledu na své osobní motivující a intencionální faktory (bez ohledu na to, jaké jsou sobecké nebo altruistické) slouží velmi důležitému účelu a užitku pro celé Stvoření. Buď zobrazují, co si nezvolit nebo jak překonat negativní stav, nebo čím nebýt nebo jakékoliv jiné podobné záležitosti. V tomto účelu našeho pozemského života je naše pravá duchovní hodnota.

2. Vzhledem k výše uvedeným faktům je užitečnost jakéhokoli typu aktivit, v kterých se angažujeme, zřejmá. Nezáleží na tom, jestli jste ředitel nebo vrátný, nebo nekvalifikovaný dělník, protože ve všech těchto pozicích přispíváme něčím, co nám umožňuje být a existovat. Pokud existuje tento fundamentální příspěvek, každý je tak důležitý, tak potřebný, tak hodnotný, tak zvláštní, atd. jako kdokoli jiný. Toto je pravda bez ohledu na to, jak si ceníme takové pozice a práce – ať už ve formě vyplácených mezd, nebo ve formě našeho postoje (úcta, neúcta, obdiv, pohrdání, atd.). Lidé, kteří formálně nepracují, poskytují jiný typ užitku. Zobrazují marnost života bez přispívání k něčemu vědomě užitečnému. Svým jedinečným zvládnutím situace, reakcemi, odpověďmi, způsoby chování a postoji ke své situaci, přispívají k

všezahrnujícímu poznání o specifické přirozenosti negativního stavu. Jsou živými lekcemi špatné inkarnace.

Takže všechny naše aktivity i neaktivity, bez ohledu na to, jaké jsou, mají určitou duchovní hodnotu. Tím, že mají tuto duchovní hodnotu, je naše bytí a existence tolerováno a ospravedlněno. Bez toho bychom nikdy nemohli žít. Toto je duchovně motivující faktor bytí a existence. Nezáleží na tom, že ve většině případů vědomě nevnímáme tuto hodnotu a máme na zřeteli jenom vydělávání na živobytí a placení našich účtů. To jest, pracujeme ne proto, že způsob života má být takový, ale pracujeme proto, abychom platili naše účty a udrželi náš standard života nebo měli různé smyslové požitky. Dokonce, i když vědomě nevíme o žádné duchovní hodnotě v našich aktivitách, náš pravý duch a duše o ní vědí a pracují k takovému účelu, samozřejmě bez našeho vědomého uvědomění.

3. V pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího je význam života každého určen schopností každého vykonávat některé užitečné aktivity do svých nejpnějších potenciálů a kapacity bez toho, aby za to něco očekával. Když jedinec něco dělá, nedělá to kvůli tomu, aby byl odměněný nebo pochválený, či povýšený, ale dělá to kvůli těm aktivitám. Dělá to proto, jelikož je to rozkoš a požitek jeho života dělat něco, z čeho může mít každý prospěch.

V takovémto postoji je pravý význam jakékoliv práce, profese, povolání, zaměstnání a/nebo byznysu. Bez ohledu na to, co jedinec dělá, bez ohledu na to, v jakém je postavení, funkci, či roli, cítí se způsobilý, šťastný, spokojený a uspokojený, protože je uschopněn, aby byl sám sebou a dával jiným to, co má, a ne to, co někdo od něho očekává, nebo co někdo předvídá.

V pozitivním stavu nejsou promítána, ba ani myslitelná, žádná očekávání a předvídání vykonat to tak nebo onak, být takovým či onakým, nebo dělat to či ono. Prostě to nevstupuje do jejich myslí. Každý přirozeně dělá to, na co je nejlépe vybaven a každý koná v souladu se svými nejlepšími schopnostmi, do svých nejpnějších potenciálů a kapacit bez toho, že by kdy něco skrýval nebo vykonával méně, než na co má schopnosti. V pozitivním stavu není možná žádná podvodná modalita konání ani myšlení. Kvůli tomu nejsou možná žádná očekávání a předvídání či projekce, protože všichni vědí velmi dobře, že každý činí, jak nejlépe umí.

V pozitivním stavu není nikdo nucen dělat něco, co si nepřeje, nebo na co není vybaven, nebo na co má malou nebo žádnou schopnost. Proto je každý plně spokojen s tím, co dělá a čím je. Nikdy nikomu nevstoupí do myslí ani do jeho chování žádné pocity závidi, žárlivosti, soutěživosti či ctižádostivosti a každý si váží a cení každého jako někoho, kdo je nositelem specifických aspektů Života Nejvyššího.

Za takových podmínek je vykonávání jakékoliv práce velkou rozkoší, požitkem, radostí, potěšením, mírem, klidem a pokojem. Protože každému je dovoleno plně vzkvétat v jeho tvořivém úsilí, odráženém v jeho specifických a jedinečných aktivitách, není možná žádná nuda, rutina, automatizace, návyk ani ritualizace jakékoliv práce. Je vždy nová, jedinečná, radostná a vzrušující. Vždy je něco nové na objevování o sobě samém a o své práci a pro sdílení se všemi ostatními. Takovýto postoj a životní styl je jedním z hlavních účelů, pro který byly Nejvyšším ustanoveny pracovní aktivity.

4. Kvůli výše uvedenému uspořádání pozitivního stavu je pojem diskriminace, stranickosti a přednostního zacházení s někým úplnou nemožností. Každý respektuje každého stejně a je povýšen na vyšší úroveň ne proto, že o ni usiluje, ale proto, že na vyšší úrovni má příležitost být ještě užitečnější než předtím. Účelem snažení ve své práci, bez ohledu na to, jaká je, není být povýšený, odměněný či pochválený, ale vyčerpávat svou užitečnost v každé práci, jak je to jen možné. Když je za to někdo povýšen a odměněn, je to uznání, že skutečně do toho vložil maximum úsilí a všechny své schopnosti, a proto se může přesunout na vyšší pozici, kde může být ještě užitečnější. Štěstí z povýšení nevyvěrá ze samotného povýšení, ale z vědomí toho, že jedinec dosáhl bodu, kde je schopen stát se užitečnějším, než tomu bylo předtím.

V pozitivním stavu není nikdy možný a ani nikdy neexistoval žádný jiný zdroj pravé spokojenosti a štěstí, než být užitečnějším ve prospěch všech. Všechno se dělá jen z této perspektivy. Toto je láska života. Toto je to, proč každý žije. V takovémto životě je jeho moudrost. Co může být cennější, než sloužit jiným s láskou a moudrostí a takto Nejvyššímu? Konec konců, jak sloužíme Nejvyššímu? Služením jiným, protože je v nich přítomen Nejvyšší. Žádný jiný motivující faktor pro takovéto služby není potřebný ani vyžadovaný. Bezpodmínečná láska k Bohu a k jiným, je esencí životů pozitivních lidí, a poskytování služeb Nejvyššímu a jiným v moudrosti je substancí jejich životů. V takovémto životě nacházejí všechno, co potřebují a co udržuje jejich vzrušení, veselost, potěšení a vždy nové formy duchovního pokroku, růstu a zlepšení.

5. Při vybírání nebo ucházení se o nějakou novou pozici, zaměstnání, funkci či práci, lidé v pozitivním stavu nemají žádné sobecké či egoistické ohledy. Takovéto pocity jsou jim neznámé. Nerozhodují se pro tuto práci proto, aby jim to přineslo větší vážnost, uznání, reputaci nebo moc, atd., (což mnohé práce v nebi přinášejí). Podrobují se velmi důkladnému duchovnímu, mentálnímu, fyzickému a profesnímu zkoumání, ve kterém se určí všechny faktory pro tuto práci. O takovouto práci se uchází mnoho lidí, ale vybrán je pouze ten, kdo prokáže nejlepší všeobecné schopnosti pro tuto práci a pro její vykonávání s největší produktivností, konstruktivností, tvořivostí a užitečností ve prospěch všech.

Když je někdo odmítnut pro tuto práci, nepocítuje žádné poškození ani ublížení, ani žádné pocity poníženosti či neadekvátnosti, ani jakékoliv jiné špatné pocity závidění či žárlivosti. Právě opak je pravdou. Nesmírně se radují, když se dozví, že někdo jiný byl vybrán a určen pro tuto práci, který to může vykonávat o mnoho lépe, než by to mohl dělat on.

V pozitivním stavu neexistuje větší radost, než se dozvědět, že byla povýšena ta osoba, která byla nejvhodnější pro jakoukoli konkrétní práci a v ní může poskytovat větší užitek než kdokoli jiný.

Lidé se o nějakou práci ucházejí proto, neboť chtějí být užitečnější ve prospěch všech. Kdyby dostali práci a zjistilo by se, že někdo vhodnější byl vynechán (což je v pozitivním stavu úplnou nemožností), udělalo by je to velmi nešťastnými a okamžitě by se vzdali své pozice, aby ji uvolnili pro nejvhodnější osobu.

Konec konců, v pozitivním stavu je každý motivován stupněm, intenzitou, kvalitou, specifickostí a rozsáhlostí své užitečnosti pro jiné. Kdyby někdo měl práci, která neodpovídá této kondici, ochuzoval by druhé i sebe sama o větší možnost sdílet

skrze takovéto užitečné aktivity, které se týkají této specifické práce. Takováto je přirozenost, struktura a dynamika pozitivního stavu.

6. Situace v Zóně Vymístění a na této planetě je samozřejmě úplně odlišná. Je fakticky pravým opakem toho, co bylo naznačeno výše. Kolik lidí na této Zemi ve svých pozemských aktivitách a práci nemá žádné postranní ohledy? Celý negativní stav je vybudován na těchto postranních ohledech. Výsledkem této opačné povahy stavu záležitostí v negativním světě je velmi často to, že lidé jsou nuceni dělat, nebo zvolit si něco dělat, na co jsou buď úplně nekvalifikovaní, nebo mají jen omezené schopnosti. Mnozí z nás vykonávají svou práci jen proto, že je živobytím. Buď není dostupné nic jiného, nebo to, co je dostupné, nám nedává potřebné materiální prostředky na udržení nebo zlepšení našeho životního standardu.

Pouze vnější a postranní faktory určují, jakou kariéru nebo aktivity se rozhodneme sledovat. V úvahu jsou brány velmi malé nebo žádné duchovní faktory. Kvůli tomuto odpojení od našeho ducha a naší duše, končíme nespokojení, nešťastní, nenaplnění, znužení a chronicky unavení z naší práce a aktivit. Toto vede k mnohým krizím, zhroucením, chybám, k špatným úsudkům, ke špatnému zacházení s jinými, k napětím, k vysokému krevnímu tlaku, k indispozicím srdce, k bolestem a k mnohým dalším mizerným stavům a podmínkám.

Máme tendenci zvolit si naši práci a aktivity jen kvůli vnějším ohledům, které obvykle nejsou v souladu s naší pravou přirozeností a ve kterých nemůžeme nikdy náležitě působit v naší nejplnější kapacitě a potenciálu. Jestli naše práce není v souladu s naší pravou přirozeností, nemůže v nás vyvolat náležitou motivaci a tvořivé úsilí, do kterého bychom, takřikajíc, vložili své srdce. Takže skončíme nevhodně využití nebo nedostatečně využití nebo nadměru využití. Ve všech těchto případech nám to nepřináší nic jiného, než nenaplnění, pocit nedostatku něčeho, nespokojenost a pocit chronického vyčerpání, s různými fyzickými symptomy, takovými, jako nespavost, poruchy trávicího systému, napětí, tlaky, stresy a neustálé starosti. Výsledkem tohoto stavu je pocit neštěstí a marnosti.

7. Tento výsledek je přesně tím, čeho chtěli dosáhnout aktivátoři negativního stavu. Když v sobě ustanovíme pocit marnosti, pocit, že ať bychom dělali cokoli, vede to ke zklamání a neštěstí, postupně ztratíme jakoukoli motivaci dělat něco užitečného, nebo vykonávat nějakou práci. Získáme zvyk dělat to jen proto, že je to závažnou nutností, podmínkou pozemského života, násilně vynuceným uspořádáním, které nás nutí dělat určitou práci jen pro jeden účel – vydělat dostatek peněz, abychom udrželi požadovaný životný standard.

Takovýmto postojem je vymazána jakákoliv duchovní, hlubší, vnitřní, mystická konotace jakékoliv profese, práce, povolání, zaměstnání či aktivity a nahrazena především materialistickými nebo vnějšími ohledy. Práce se stává břemenem, nudou, povinností a závazkem, který se musí splnit, když si má jedinec uspokojit své denní životní potřeby nebo jestli má být povýšen, nebo získat nějakou moc, nebo postavení, nebo vládu, nebo cokoli, co má za lubem.

Bere se, nebo se jen myslí na velmi malý, zdali vůbec nějaký, ohled na vzájemný prospěch, společné dobro a sdílení. Účelem práce není užitek a prospěch všech, ale samotná odměna (bez ohledu na to, jakou formu má tato odměna). Jedinec pracuje proto, aby byl odměněn, a ne proto, aby byl užitečný. Odsud vyvěrá postranní motivace pro většinu našich aktivit. Abychom byli odměněni, naučili jsme se

předstírat, že to děláme kvůli jiným lidem. Takto přichází do své plodné zralosti podvodná modalita našich aktivit. Tímto způsobem je dosažen cíl negativního stavu a cíl se stává prostředkem, zatímco prostředek se stává cílem. Taková je pravá povaha negativního stavu.

8. Pocity marnosti a postranní motivace našeho pracovního úsilí vytvářejí kondici, ve které se lidé učí a následně si osvojují postoj konat tak málo, jak je jen možno, za tak hodně, jak je jen možno. Toto zmenšuje naše pracovní úsilí na úroveň žertu. Práce se stává žertem, něčím, co je k smíchu, čím je třeba pohrdat, nebo co je zapotřebí brát jako sport nebo jako sázku, abychom viděli, kolik můžeme dostat zapláceno za méně a méně práce nebo za vůbec žádnou práci. Všechny podněty pro práci a produktivitu práce se stávají ovládané touto filozofií. Toto je zvláště pravdou u lidí v komunistických zemích, kde nikomu není dovoleno být skutečně samým sebou.

Ve většině zemí tato situace umožňuje objevení se zvláštního druhu lidí, kteří se žijí na těchto způsobech jednání, stávají se tak parazity společnosti. Úplně přestávají pracovat a přecházejí na sociální dávky. Celé generace té stejné rodiny vstupují do bytí a existence, aby se staly příjemci sociálních dávek bez toho, že by kdy dělali něco objektivně užitečného. Tito lidé se sami umísťují do rozpoložení, které jim znemožňuje najít jakoukoli práci, nebo získat jakékoliv povolání nebo schopnost, aby ospravedlnili své nepracování. V mnohých případech se to děje bez jakéhokoliv vědomého uvědomění z jejich strany. Jiní lidé procházejí životem žebrající od jiných. Jiní dělají tak málo, jak je jen možno. Ještě další procházejí svým pozemským životem podváděním, kradením, lhaním, zabíjením, loupením a defraudací jiných. Toto je výsledek jakékoliv situace, když všechny náležitě duchovní ohledy jsou ignorovány a náležitě neaplikovány. Takováto je pravá přirozenost negativního stavu.

9. Odstranění a udušení duchovních principů vede k ustavení společnosti, která je vybudována jen na materiálních ohledech. Když jsme neustále nuceni být ve vnějšku sebe samých, zvykáme si na naše vnější životní podmínky. Toto se stává způsobem života. Pro mnohé lidi se to stává jediným způsobem života. Aby přebývání v těchto zevnějšnostech negativní stav učinil přitažlivějším, a aby udržel lidi tak daleko, jak je jen možné od jejich duchovních ohledů a příjemných pocitů, vyvinul všelijaké materiální zboží, ozdoby, konzumní požitky, atd. Všechny souvisí samozřejmě se hmotou. Lidé jsou neustále bombardováni lákáním k vlastnění takového zboží. Jsme neustále přesvědčováni a jsou nám vymývány mozky, abychom věřili, že potřebujeme to či ono, a že nemůžeme žít bez takového zboží. Takže začínáme věřit, že náš život závisí na tomto vnějším zboží.

Toto uspořádání dosahuje pro negativní stav dvou hlavních cílů: lidé musí pracovat, aby si mohli koupit takovéto zboží. Účelem práce nebo vydělávání na živobytí se tak stává mít a vlastnit stále víc takového zboží. Takto nepracujeme proto, abychom byli užiteční nebo ve prospěch všech, ale abychom měli víc takového zboží. Takže to děláme čistě ze sobeckých důvodů a záměrů. Takto se práce stává prostředkem k něčemu pochybné hodnoty, a ne hlavním motivujícím faktorem být užitečnějším s ohledem na vzájemný prospěch, společné dobro a sdílení s každým.

Tímto postojem je dosaženo druhého účelu: všechny duchovní ohledy, chápání a naplnění pracovního života jsou úspěšně a účinně udušeny, nebo úplně zabity. A takto úspěšně ztrácíme pravou perspektivu, význam, chápání a naplnění našeho

pracovního života. Toto je výsledek odříznutí našeho pracovního života od našeho duchovního a duševního života jako jediného zdroje všeho pozitivního a dobrého. Opět: takováto je pravá přirozenost negativního stavu. A toto je vlastně negativní stav.

Abychom zvítězili nad touto kletbou negativního stavu a opětovně nastolili správné chápání a naplnění našeho pozemského života, pokud jde o jeho aspekty a činnosti týkající se profese, povolání, zaměstnání a práce ve všeobecnosti, doporučuje se nám, abychom každodenně prováděli následovná cvičení.

CVIČENÍ TÝKAJÍCÍ SE K NAŠEMU ODBORNÉMU, ZAMĚSTNANECKÉMU A PRACOVNÍMU ŽIVOTU

1. Když jste ve velmi uvolněném stavu na vrcholu vaší duchovní hory a když jste dokončili své bezpečnostní kontroly a všechna cvičení, popsaná v předešlých čtyřech kapitolách, přezkoumejte, prověřte a probádejte se ohledně své situace a typu činností a práce, kterou máte (dokonce i když jste nezaměstnaní nebo když jste žena v domácnosti). Uvědomte si všechno v tomto ohledu.

2. Poproste Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny možné problémy, nedostatky a omezení, které byste mohli mít ohledem své práce. Přezkoumejte zdroj těch problémů. Poproste, aby byl tento zdroj živě uveden do vaší pozornosti. Zvažte povahu toho zdroje, a jak ovlivňuje váš pracovní život.

3. Až rozeznáte problémy a jejich zdroj, poproste, aby byly postupně odstraněny z vašeho života. Využijte bílé světlo na důkladnou očistu, vyčištění, vypuzení a vykouření všech zdrojů a jejich problémů, které se týkají vašeho pracovního života. Poproste o milosrdenství a odpuštění za zanedbávání svého pracovního života a za to, že jste dovolili, aby vás ovládaly tyto problémy a jejich zdroje.

4. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám poskytl správné chápání toho, jak se všechno, co je obsaženo v této kapitole, týká vašeho osobního profesního života. Jaké jsou skutečné motivační faktory vašich pracovních nebo zaměstnaneckých aktivit? Proč jste se rozhodli vykonávat to či ono konkrétní zaměstnání?

5. Poproste Nejvyššího, aby vám zjevil, jaká je skutečná povaha vašich specifických darů, talentů, schopností, nástrojů a tvořivého nadání, abyste se dozvěděli, jak jich využít podle vašich nejlepších schopností bez toho, abyste dovolili, aby byl kterýkoli z nich nečinný, zahálující nebo málo využitý, nevyužitý či nadměrně využitý. Zeptejte se, zdali práce nebo zaměstnání, ve kterých jste, je skutečně to, co byste měli dělat. Když ne, poproste o zjevení ohledně typu práce, ve které byste se měli angažovat, abyste uspokojivě naplnili účel svého pobytu na této Zemi.

6. Poproste Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému Duchovnímu Rádcí, který má reprezentovat a který vám má radit ohledně vašich tvořivých, pracovních či zaměstnání se týkajících činností. Ověřte si se svým novým Duchovním Rádcem a diskutujte s ním/ní o skutečné roli, kterou jste se dohodli hrát na této Zemi.

7. Poproste Nejvyššího a svého Duchovního Rádce pro váš pracovní život, aby vám nějakým živým způsobem zobrazil vaše místo, postavení a typ práce, kterou můžete vykonávat nejpřiměřeněji, nejužitečněji, nejúčinněji a nejprospěšněji pro všechny.

8. Poproste Nejvyššího a svého nového Rádce, abyste nabyli nový, patřičně duchovní typ motivace pro všechny vaše aktivity a zaměstnání se týkající práce a aby z vás totálně odstranil jakékoliv postranní, sobecké či egoistické motivace nebo zřetele.

9. Poproste Nejvyššího, aby opětovně spojil váš pracovní život s vaším pravým duchem a duší, abyste tak byli schopni všechno odvozovat z pravého duchovního Zdroje. Srdečně poděkujte za pomoc, radu nebo jakékoliv poučení, které jste při vašem sezení dostali. Zeptejte se, jestli jsou nějaké další záležitosti, týkající se vašeho pracovního života či čehokoliv jiného, které je třeba uvést do vaší pozornosti při dnešním sezení. Když ano, ať s vámi o nich diskutují, dokud nejsou plně vyřešeny, nepřijmete je a nevstřebáte. Ve všech ohledech se řiďte jejich dobrou a pozitivní radou (jako vždy zkontrolujete ji svou intuicí) a potom ukončete své sezení.

Během těchto cvičení zajistěte, abyste byli vždy pohybliví, flexibilní, otevření, rozmanití a všestranní, abyste tak do svých cvičení vždy vnesli nějakou novost za účelem vyhnutí se návyku, externalizaci, automatizaci či ritualizaci svých hodnotných cvičení.

Když poctivě vykonáváme tyto či podobné typy cvičení na každodenní bázi, celkem určitě se naučíme, jak žít, chápat a správně naplnit náš profesní, zaměstnanecký, povolání se týkající a pracovní život k naší plné spokojenosti a ke spokojenosti Nejvyššího. Tímto způsobem budeme schopni odstranit negativní stav z našeho pozemského života nebo značně omezit jeho dominanci a zrušit moc, kterou měl nad námi do této chvíle.